

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים \\ חודש הרחמים

את רחמים הכרתי בשבת האחרונה.

היה זה במניין שחרית המרכזי, בבית החולים
שיבא תל-השומר.

שהיתי שם עם אחד מבני משפחתי שנוקק
לאשפוז.

אחזנו באמצע קריאת התורה, בין שלישי לרביעי,
כשרחמים נכנס פנימה בצעדי ריצה.

גבר שמנמן, אפור שיער, לבוש חולצת טריקו
לבנה וכפכפים.

סליחה סליחה, הוא קורא בקול. אני חייב עלייה.

נו... ש... מהסה אותו הקהל.

מה ש...? מזדעק רחמים.

תתביישו לכם! דרך ארץ קדמה לתורה!

אני חייב עלייה, אומר לכם.

הגבאי המנוסה שכבר נתקל בטיפוס או שניים
בחיייו, מניח יד מרגיעה על כתפו, מסמן לו
בראשו לאות הסכמה.

רחמים מפריח נשיקה לכיוון הכללי של ספר
התורה וממתין.

עליית שלישי מסתיימת.

יעמוד... השם הטוב? מה שם כבודו?

אתה זוכר?

חודש אלול הוא הזמן להיזכר מחדש בכל מה
ששכחנו

הקול חוזר
תשובה מהיבט אישי

3

והתעלמת

האם זה הגיוני להתעלם מהשגחה פרטית?

סיפור של התקרבות
על פי מעשה מרב ותלמיד

7

בראשית דברים / המשך

חודש הרחמים

*

רחמים בן אהרן וחגית.	הגבאי חוזר אחריו: רחמים דוד בן אהרן וחגית....	
יעלה בכבוד.		בסעודה שלישית הרהרתי ברחמים. חיוך עלה על שפתי.
הגבאי מגיש לרחמים סידור. רחמים מברך בקול רועם.	לא! שתהיה בריא! מתקן אותו רחמים.	יהודי יקר.
בעל הקורא מסיים את הקריאה ורחמים שוב מברך.	רחמים דודי.	אבל בעצם, למה לא?
ואז מתחילה הדרמה.	לא רחמים דוד.	אלול הרי יכול להיות אני לדודי ודודי לי, בדיוק כמו אני לדודי ודודי לי.
אני צריך דחוף 'מי שברך' להוספת שם!	כן. חודש אלול היום. אתה לא קולט.	כל מה שנעמים בתוך המשפט הזה יכול להשתלב בו.
בשביל מי? שואל הגבאי.	הגבאי מקמט את מצחו בתהייה וממשיך:	אני למשהו ומשהו לי.
מה ז'תומרת? בשבילי.	"והשם החדש יתקבל לפניך להיטיב עם רחמים דודי בן אהרן וחגית, ולסלק ממנו מידת הדין וגזרות קשות. ויחשב לפניך כתינוק שנולד".	אלו ראשי תיבות כל כך אוניברסליים. מכילים הכל. ואז הבנתי.
הרב שלו אמר לו שצריך.	מזל טוב.	רחמים צדק.
יש לו בדיקת סי-טי ביום ראשון.	אחרי התפילה נגשתי אל רחמים, איחלתי לו רפואה שלימה.	המיוחד בחודש אלול, זו הסגולה שלו להחזיר פידבק לכל מה שנטעין לתוכו.
הגבאי מתבלבל. הוספת שם אינה מעשה שבכל יום.	תגיד לי, רחמים, למה בחרת להוסיף דווקא את השם דודי?	זהו סוג של קו סיום, שמהדהד לנו בחזרה מה שאנו משמיעים לכיוונו.
מחפשים סידור עם הנוסח המדויק.	מה יש לכם אתם? חודש אלול!	אם נדרוש קרבה נקבל קרבה.
"הרי אנחנו נושאים עינינו למרום ומבקשים רחמי שמים על רחמים בן אהרן וחגית.	אני לדודי ודודי לי. לא שמעת על זה?	אם נטעין אותו באהבה, היא תוחזר אלינו.
והרי אנחנו מקיימים את דברי רבותינו הקדושים, ששינוי השם קורע גזר דינו של אדם, ועתה אנו מכריזים כי שמו של רחמים בן אהרן וחגית, יהיה מעתה...	אוי רחמים, חייכתי אליו. זה אני לדודי, לא אני לדודי.	בידינו לקבוע אלו ראשי תיבות יליו אותנו החודש הזה - חודש הרחמים.
הגבאי מפנה את ראשו בשאלה אל רחמים. ממתין לתשובתו.	דודי דודי, מה זה משנה? העיקר שיעבור הסי טי בשלום.	שלכם
ורחמים קורא בקול: רחמים דודי בן אהרן וחגית.	אמן.	העורך

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה כה צנינא (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

\\ הקול חוזר

אתה זוכר?

חודש אלול הוא הזמן להיזכר מחדש בכל מה
ששכחנו

נו אוחזים בפרק השני בסדרת 'הקול חוזר' - תשובה מהיבט פנימי
ואישי.

א

בפרק הקודם עסקנו בהתייחסות הנכונה לקול הפנימי, קול
השופר, שמעורר אותנו לתשובה.

כעת, בפרק זה, נעסוק במושג נוסף שצף ועולה הרבה בהקשר לימים אלו:
זיכרון.

זיכרון חיבור

מה זה נקרא להיזכר?

במהלך החיים אנחנו מפעילים הרבה מאוד את כח הזיכרון.

נוכרים בכל מיני אירועים מהעבר, באנשים שונים, במטלות טכניות. נזכרים
בדברים שכבר הספקנו לשכוח.

האם לשם כך נוצר הזיכרון? בוודאי שלא.

אם בהווה, בשעה שהתרחשו אותם מאורעות, הם לא היו קשורים באמת
לחיים שלנו. אז גם בהיזכרות בהם אין הרבה טעם.

לא לשם כך העניק לנו הבורא את כישרון הזיכרון.

זיכרון הוא התקשרות. לזכור זה להיות מחובר.

כשאנו נזכרים במשהו אנחנו מתקשרים אליו.

ואם אנחנו נזכרים במשהו שאיננו נוגע לתכלית חיינו - זוהי שכחה.

אדם יכול לחיות בעולם הזה, לשכוח את מה שחשוב לזכור, ולזכור את מה שעדיף לשכוח.

בימים אלו אנחנו משתדלים להיזכר בטוב, להיזכר במה שנוגע אלינו.

זה כל כך נחוץ לקראת ראש השנה, יום הזיכרון.

ביום קדוש זה אנחנו נזכרים לפני ה', אבל גם נזכרים בעצמנו. נזכרים במקור שלנו.

יש בעצמנו חלקים ורבידים שהיו פעם כל כך שייכים לנו, ואז בלי שתכננו שכחנו מהם.

אולי זה קרה מרוב עודף תפקוד. אולי כי אף אחד לא ייחס להם חשיבות.

אולי כי החלטנו שעלינו להיות משהו אחר, עד ששכחנו להיות מי שאנחנו.

וכעת, בחודש זה, הזיכרון מתחיל להתעורר. וכדאי מאוד לנצל זאת.

לחזור למקום

זה בדיוק כמו המושג עליו דיברנו בפרק הקודם: לחזור בתשובה.

אי אפשר לחזור למקום שלא היינו בו.

הרבה פעמים קריאת התשובה מתפספסת, מפני שהורגלנו לתרגם אותה כך:

"אל תהיה מי שאתה. אתה הרי לא טוב. תתחיל להיות טוב".

אולם אין דבר כזה. אפשר רק לחזור למקום שבו היינו.

ולשם קורא לנו הקב"ה לחזור. למקום אמיתי שיש בנו.

המקום הזה שייך לנו, לא ויתרנו עליו במודע.

פשוט מרוצת החיים, הפרנסה והמשפחה, השכיחו אותנו מאיתנו.

לכל אדם בעולם יש ייחודיות. נקודה אישית ששייכת רק לו. מקום שרק הוא יכול למלא.

הוא יודע בתוך תוכו שלכך הוא נועד, אבל קשה לו להישאר תמיד נאמן למקום הזה.

מה גם, שהחיים מחנכים אותנו להיות נורמליים. ונורמלי הכוונה כמו כולם. לאו דווקא ייחודי.

וכך קרה ששכחנו מי אנחנו באמת ולאן אנחנו שייכים.

כעת הגיע הזמן להיזכר מחדש.

זכרון בלתי נשכח

אבל איך אפשר להחיות מחדש זכרונות ישנים שכבר הספקנו לשכוח? אפשר ואפשר.

כי לא באמת שכחנו.

יש דברים שאי אפשר לשכוח. יש זכרונות שצורבים בתוכנו.

כמו אדם שלמד לרכב על אופניים, שלעולם לא

הקול חוזר !

אומן ראש השנה הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא
מקווה פנוי, לדאוג לילדים - וכל זה
כשאתה רק רוצה להתכונן
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם
עמוק, מרגיש שקט, יודע שהכול כבר
מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים
ורוחניים, כדי שתוכל להתמקד באמת:

תפילה, התעלות וחיבור.

לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן

ישכח זאת שוב. תן לו כמה דקות לתרגל
מחדש את הרכיבה, והכל יחזור אליו.

כי יש מיומנויות שאינן נשכחות. הן
לא מידע בעלמא. הן צרובות במערכת
העצבים וברפלקסים שלנו. זהו זיכרון
בגוף.

כך גם בנפש פנימה.

כל דבר ששייך אלינו באמת, איננו
שוכחים אותו.

אולי הוא התכסה בעוד שכבה של אבק,
של התכשופות, של הרגל. אך מתחת לכל
זה הזיכרון קיים.

ראש השנה הוא יום הזיכרון. זה היום
תחילת מעשיך.

הוא לא רק מבחינה היסטורית יום שמציין
את תחילת הבריאה. צדיקים מסבירים
שביום זה אנחנו חוזרים לשורש.

ביום זה מהדהדת קריאה פנימית אצל כל
יהודי. השם יתברך אומר לנו: אני זוכר
אותך יותר טוב ממך.

הקריאה של אלול והימים הנוראים לא
אומרת: הגיע הזמן שתשנה את הגרסה
של עצמך, שתהיה משהו אחר.

אלא להיפך, תיזכר במי שאתה.

הקב"ה אומר לכל אחד מאיתנו: ילד שלי,
אני זוכר טוב מאוד מי אתה. מה שאני
מבקש ממך הוא שגם אתה תיזכר בזה.
תתחבר לזה.

הקול חוזר

לחזר את רגע ההירדמות. אם הוא ינסה, הוא לא יצליח להירדם.

מה כן תלוי בדינו? לנצל את ההתעוררויות. את הרגעים בהם אנו ערים וזוכרים.

פחות להתעסק בצער על כך ששכחנו ונרדמנו, שזה עצמו עוד סוג של שכחה.

יותר להתמקד בדבר שבו אנו נזכרים כעת.

לרצות את הזיכרון הזה. להתחבר אליו.

כשאדם עוסק במחשבתו בשינה ובריחוק שלו, הוא מתחבר לריחוק.

התפקיד שלנו הוא להתמקד בזיכרון. להיזכר כמה היינו קרובים.

וכשאדם ממוקד בכמה הוא היה קרוב, ברגע אחד הוא יכול להיות שם חזרה.

וכפי שהזכרנו, זיכרון הוא דבר שמתעורר בקלות.

חברים טובים שלא נפגשו עשרות שנים, מצליחים להחיות מחדש את כל הרגשות שלהם, ברגעים ספורים.

זה אמיתי. כי זיכרון הוא דבר חי.

וכשאנו חוזרים אליו, אנו מגלים שהוא תמיד היה שם.

הוא היה חי כל הזמן הזה. אנו פשוט לא שמנו לב.

ברגע אחד אפשר לחזור ולהיות אצל השם.

ברגע אחד אפשר לחזור אל הטוב של עצמנו. ■

וכשאנו מבקשים מהקב"ה שיזכור אותנו לטובה, הכוונה היא שהוא יחבר ויקשר אותנו אל הטוב שאליו אנחנו שייכים.

כי תמיד אפשר לחזור.

לכל אחד מאיתנו יש בנפש כישורים פנימיים אמיתיים. הייחודיות שלנו. הנקודה המיוחדת של כל אחד מאתנו.

מי שאנחנו באמת.

גם אם איננו יודעים להגדיר בדיוק מי אנו, אבל לזהות את הרצונות הטובים, את השייכות והקשר אל הטוב, אנו מסוגלים.

וגם אם סיפרנו לעצמנו במשך כל השנה, שכבר אין לנו קשר לזה יותר. שאיבדנו את הטעם. שזה כבר לא שייך אלינו - כעת הכל מתעורר מחדש.

התמקדות בזכרון

ועוד ידיעה חשובה ונחוצה:

שכחה היא בלתי נמנעת. אין לנו כמעט אפשרות לחיות בזיכרון תמידי.

עיקר המאבק הוא לנצל כמה שיותר את רגעי הזיכרון.

על לא לשכוח ולא להירדם אין לנו כל כך שליטה.

שכחה זו שינה, וחז"ל כבר מתבטאים שהשינה חוטפת כביכול את האדם - תנומה חוטפתו.

השינה חוטפת את האדם, היא לא מבקשת רשות.

גם כשאדם הולך לישון, הוא לא באמת יכול

\\ סיפור של התקרבות והתעלמות

האם זה הגיוני להתעלם מהשגחה פרטית?

בסדרה קצרה זו אנו עוסקים במעשה ח' מתוך סיפורי מעשיות - מעשה מרב ובן יחיד.

ב

כפי שהתחלנו לראות, זהו מעשה העוסק בעניין ההתקרבות לצדיק והמניעות שבדרך אליו.

בפרק הקודם התחלנו ללמוד את החלק הראשון של הסיפור, והתעכבנו על עניין החיסרון שהוא המנוע לכל סוג של חיבור וקשר.

וכעת, לפני שאנו ממשיכים, הכרחי להדגיש נקודה חשובה:

המעשיות של רבינו הם קודש קודשים, ורצופים כוונות עמוקות ונסתרות הנוגעות לשורשי הבריאה.

ולפיכך, איננו מתיימרים כמובן לפרש את עומק כוונתו של רבינו במעשה זה. אלא רק להוציא ממנו עצות הנצרכות לנו לעבודת השם יתברך.

כסדר ולא כסדר

אנו אווזים בסיפור, בשלב בו הרב מאפשר לבנו היחיד, שאיבד את הטעם בתורה ותפילה, לנסוע אל הצדיק, כדי למצוא פתרון למה שחסר לו.

אלא שהאבא-הרב תובע להצטרף לנסיעה.

מדוע? לא בגלל שגם הוא מעוניין להתקרב לצדיק, אלא כדי להוכיח לבנו שאין בצדיק הזה ממש ח"ו, ואין שום סיבה לנסוע אליו.

כיצד הוא מתכוון להוכיח זאת? ובכן, לרב יש משנה סדורה בנושא, וכך הוא אומר לבנו:

בְּזֶה אֲנִסָּה: אִם יִתְנַהֵג כְּסֹדֶר, הוּא מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִם לֹא אֵינוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְנִחְזֹר.

מבחן פשוט מאוד.

אם הדברים יתנהלו כמו שצריך, סימן שהנסיעה רצויה כלפי שמיא. אך אם יהיו עיכובים וטרדות היוצאים מהסדר הרגיל, אות הוא שאין חפצים משמים בנסיעה זו.

כל מי שקצת מכיר את השפה והנוסח הברסלבאי, שומע כזה משפט ומיד מנתר ממקומו:

מה הפירוש "אם יתנהג כסדר, הוא מן השמים"?! בדיוק להיפך!

אם זה מן השמיים, זה יתנהל שלא כסדר!

הרי כל ההכנה לראש השנה, מבוססת על התנהלות 'שלא כסדר'.

[בלי להיכנס לעומק הדברים, רק נזכיר את דברי רבינו בתורות על כוונות חודש אלול, שם מאריך רבינו בשתי התנועות הללו של: 'כסדר' ו'שלא כסדר'.

וכיצד כל עבודת התשובה של חודש אלול מבוססת על הכללת הלא כסדר עם הכסדר. וזאת על ידי הקבלה של תנועת האי-סדר.]

כאן משפצים

וכך אכן התרחש גם אצל מיודעינו, הרב ובנו:

וְנִסְעוּ וּבָאוּ אֶל גֶּשֶׁר קָטָן, וְנִפְל סוּס אֶחָד, וְהַמְרִכָּה נִתְהַפְּכָה וְכַמְעַט נִטְבָּעוּ.

אָמַר לוֹ אָבִיו: רְאֵה שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג כְּסֶדֶר, וְאֵין הַנְּסִיעָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְחֲזְרוּ.

הנסיעה אל הצדיק רצופה מניעות. רואים את זה בחוש.

דברים לא זזים. או יותר נכון, דברים זזים הפוך.

בפרט בשנים האחרונות שהנסיעה הפכה למסובכת ומייגעת. המניעות התעלו על עצמן!

זה לא סתם. זה נועד להביא אותנו למצב שנצטרך לזרוק את השכל, ולפעול בתמימות ופשיטות, זו המטרה.

זה בולט במיוחד אצל מי שמחליט שהשנה הוא ייסע כמו בן-אדם בצורה מסודרת. השנה הוא ייערך מראש וידאג לעצמו לנסיעה נוחה ונעימה.

הוא ינצח את השיטה. אחת ולתמיד.

הוא הזמין טיסה שנה מראש, הוא לא בלחץ, הוא סידר הכל פיקס. כולל איזה סוג רכב ייקח אותו משדה התעופה אל הגבול.

ומה קורה בפועל? אתה פוגש אותו באומן דקה לפני ראש השנה, נגרר עם מזוודה.

"אל תשאל. הטיסה שלי נסעה לכיוון ההפוך. חוץ מזה, מישהו עם שם בדיוק כמו שלי, לקח את הרכב שהזמנתי. בחיים לא קרו לי כאלו דברים".

אנו לא באים לומר שלא צריך להתכונן לנסיעה, ולהמר על תפיסת טרמפ בטיסה.

אלא שהגישה לא תהיה כמו הגישה של אותו רב, שאם הדברים לא מסתדרים זהו סימן שהנסיעה אינה רצויה.

יש תנועה בעולם של 'לא כסדר', והיא מתגברת דווקא לקראת ראש השנה. אין צורך להיבהל.

זה גם ההסבר לתמיהה שצפה אצל המבקרים לראשונה באומן: למה הכל כזה בלגן כאן?

למה אני לא יכול ללכת ברחוב ברוגע, בלי שמישהו יתקע לי ביד תיקון הכללי, או יסחוב אותי לריקוד?

סיפור של התקרבות!

אנחנו מורגלים בספרי הצדיקים, שכל מה שקורה בעולם הוא בהשגחה פרטית ומדוקדקת.

אבל רבינו מתאר את המניעה שהתרגשה על הרב ובנו בלשון 'נודמן'. כביכול קרה מקרה ונשברו הידות.

לעומתו, הרב בסיפור, עט על התקלה כמוצא שלל רב.

הוא מזהה כאן השגחה פרטית מופלאה, שבאה להוכיח דבר אחד: הנסיעה הזו בטעות יסודה.

איזה חילוף תפקידים מדהים.

רבינו, איש האמונה, מתייחס כביכול במקריית למאורע, והרב המתנגד לצדיק, מזהה כאן השגחה.

אבל זו בדיוק הטענה של רבינו על אותו רב:

אתה משתמש בהשגחה פרטיות לצורך הנוחות שלך.

הרי הבן שלך הגיע אליך וסיפר שאין לו טעם בלימוד ובתפילה. ואתה התייחסת בזלזול:

"קורה. לא צריך להתרגש יותר מדי. אין כאן שום סימן שחסר לך משהו. תמשיך הלאה בדרכך כאילו כלום לא קרה".

כבוד הרב, מה דעתך שיש כאן השגחה פרטית? אולי משמים מנסים לעורר את בנך לשנות מדרכו ולפנות אל המקום שיביא לו מזור ורפואה?

אתה יודע למה? כי כאן הדברים מתנהלים שלא כסדר.

כאן נערכים תיקונים. יהודי יקר, הגעת בדיוק לאמצע השיפוצים.

אנשים מגיעים לכאן כדי להיתקן. כדי להסתדר. הם לא מדחיקים את העיוותים והחסרונות שלהם כמו כולם. הם מביאים אותם איתם יחד, וזה נראה בהתאם - לא מסודר.

אבל אתה עוד תראה את הפלא הגדול שמתרחש בחזרה הביתה.

איך החיים מסתדרים פתאום לכולם. איך תנועת השלא כסדר הופכת להכי כסדר שאפשר.

השגחה או מקרה

ממשיך רבינו את המעשה:

וְחֹזֵר הֵבֵן לְלִמּוּדוֹ, וְשׁוֹב רָאָה הַחֲסָרוֹן שֶׁחָסַר לוֹ וְאִינוּ יוֹדְעִי. וְחֹזֵר וְהַפְצִיר בְּאָבִיו כִּנ"ל, וְהִכְרִיחַ לְנִסְעַ עִמּוֹ שְׁנִית. וְכִשְׁנָסְעוּ הָעַמִּיד אָבִיו הַנִּסְיוֹן כְּבָרָא שׁוֹנָה אִם יִתְנַהֵג כְּסֻדָּר.

ונודמן כשהיו נוסעים ונשברו שני הידות (שקורין אקסין), ואמר לו אביו: ראה שאינו מתנהג לנו לנסע, כי האם זה דרך הטבע, שישתברו שני האקסין? וכמה פעמים שנסעו עם המרכבה הזאת, ולא נודמן כזאת. וחזרו.

שימו לב ללשונו הזהב של רבינו: "ונודמן כשהיו נוסעים ונשברו שני הידות".

סיפור של התקרבות

ניסית כבר כמה פעמים ונכשלת שוב ושוב? זהו מקרה בלבד. זה לא מה שיעצור אותך.

רמזים תמצא רק בכיוון שמוביל אל התכלית. מכל השאר פשוט תתעלם.

כן, כל אדם זקוק גם לתכונת אדישות במינון מדויק. ולהשתמש בה בכל מה שמפריע לו בדרך אל התכלית.

וזה מזכיר יסוד קיומי נוסף שכותב רבינו בתורה קנ"ה, המדברת על נסיעה לצדיק ונסיעה לארץ ישראל - שאדם צריך לסגל לעצמו מידת אריכות אפיים:

"וְזֶה בְּחִינַת אֶרֶץ אֲפִים, הֵינּוּ מֵה שְׂאִינּוּ יָרָא מִשּׁוֹם דְּבָר, וְאֵינּוּ מְשַׁנִּיחַ עַל שׁוֹם בְּטוֹל וּבְלָבּוּל בְּעִבּוּדָתוֹ, רַק עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ, זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ אֲפִים.

שְׂאִין שׁוֹם דְּבָר יְכוֹל לְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, כִּי לֹא אֲכַפֵּת לֵה שׁוֹם דְּבָר, רַק עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ."

איזו לשון מתוקה. 'לא אכפת לו שום דבר'. אדישות.

התפקיד שלנו הוא שיהיה אכפת לנו מדבר אחד יותר מהכל: קרבת השם. זה מה שאכפת לנו.

וכשזה מה שאכפת לנו, כל שאר הדברים

שמעכבים אותנו - לא אכפת לנו מהם כלל.

לא. הכל בסדר. ככה צריך להיות.

אבל כשנשברים שני האקסים, שזה קצת פחות דרמטי מאשר אדם שמאבד את החשק ביהדותו, פתאום זה הופך להיות סיפור השגחה.

רמזים מקרבים

יש פה לימוד עצום על תורת הרמזים.

לאדם יש בחירה לזהות היכן מסתתרת ההשגחה, והיכן להניח את הדברים לידי המקרה כביכול.

ומלמד אותנו רבינו כלל פשוט ונוקב:

רמזים וסימנים נועדו אך ורק לתכלית אחת: לקרב אותנו אל הבורא יתברך.

לא ייתכן בעולם רמז שתכליתו היא למנוע ולהרחיק אותך מהתכלית שלך.

ולכן אם המטרה שלך היא עבודת השם, אתה אמור לחפש ולזהות רמזי השגחה בכל מה שמוביל אותך אל היעד.

ואילו אל המניעות שבדרך, תתייחס כביכול כמקרה. אל תעצור בגללם.

גם אם יש לך אלף ראיות שאינך רצוי אצל הקב"ה, או שהצדיק אינו חפץ בקרבתך, פשוט תתעלם.

יש מניעות? ובכן, זה 'הזדמן' במקרה.

אומן ראש השנה

הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא מקווה פנוי,
לדאוג לילדים - וכל זה כשאתה רק רוצה להתכונן
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם עמוק, מרגיש שקט,
יודע שהכול כבר מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים ורוחניים,
כדי שתוכל להתמקד באמת: תפילה, התעלות וחיבור.

מה מחכה לך במתחם כיסופים:

שיעורים מעצימים
עם הרב דוד גבירצמן שליט"א
להכנה, התכונות וחיבור

מקווה נקי ומרווח
בכל שעות היום
בלי תורים

תפילות מרוממות
בנוסח ברסלב באווירה
חמה ומשפחתית

מיקום חלומי - על שפת הנהר
קרוב לציון ורחוק מהרעש

מרחב מתאים לילדים
שמור עם חצר מרווחת

ארוחות חמות ומסודרות
בלי לרדוף ולחפש

כאן אפשר להניח את כל הדאגות ולצלול לראש השנה בשקט ובשמחה
מספר המקומות מוגבל - מי שסוגר עכשיו, מבטיח לעצמו אומן... בניחא

כיסופים
פשוט לחיות עם השם

לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן

ערב הכנה וגענעם

הלב למעיין כוסף

ראש השנה מתקרב, אתה כבר סופר את הימים. הראש בנסיעה, הלב באומן,

ואתה רוצה רק דבר אחד: **לבוא מוכן**

או שהשנה המניעות עצרו אותך כאן. רצית, קיווית - ובינתיים נראה שתישאר כאן
אבל הלב? הוא עדיין כוסף למעיין כך או כך, הדרך אל ראש השנה של רבינו
מתחילה הרבה לפני הדרך לאומן

ערב שכולו הכנה, התקשרות וכיסופים לראש השנה של רבינו עם המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

ניגונים עתיקים וקטעי תפילה
מרטיטים ממיטב הנוסח הברסלבאי

ליווי מוזיקלי מרגש

כיבוד עשיר

פתיחת שערים
20:00

מחזירים
כרטיס 70 ש"ח
בחורים 50 ש"ח

מיקום אולמי פרימיום
רחוב שלום רב 5 ביתר עילית

תאריך יום רביעי
26 י"ג | באולול | 08

הרשמה נדרים פלוס > קופת 'כיסופים'

פרטים ובירורים קו כיסופים 02-6646201 054-8566566
מספר המקומות מוגבל - הזדרזו להירשם!

